

Tírusz elfeledett hetven éve

Jeff Pippenger

2023-08-12

Tírusz hetven elfeledett éve

Valamennyi próféta azonosítja a világ végét.

„Az ősi próféták mindegyike kevésbé a maga korának, mint a miénknek szólt, úgyhogy prófétálásuk számunkra van érvényben. „Mindezek pedig példaképen estek rajtok; megírtak pedig a mi intéünkre, akikhez az idők vége elérkezett.” 1Korinthus 10:11. „Akiknek megjelentetett, hogy nem magoknak, hanem nekünk szolgáltak azokkal, amik most hirdettetnek néktek azok által, akik a mennyből küldött Szentlélek által prédikálták néktek az evangéliomot; amikbe angyalok vágyakoznak betekinteni.” 1Péter 1:12....”

„A Biblia e végső nemzedék számára halmozta fel és fogta egybe kincseit. Az ószövetségi történelem minden nagy eseménye és ünnepélyes története megismétlődött, és e végső napokban ismétlődik az egyházban.” Selected Messages, 3. könyv, 338–339.

A Biblia valamennyi könyve a Jelenések könyvében teljesedik be.

„A Jelenések könyvében találkozunk és végződik a Biblia valamennyi könyve.” Az apostolok története, 585.

A Föld bolygó lakói számára szóló végső figyelmeztető üzenetet a Jelenések könyvének tizennyolcadik fejezete azonosítja.

És ezek után láttam egy másik angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma volt; és a föld megvilágosodott az ő dicsőségétől. És teljes erejéből, hatalmas szóval kiáltott, mondván: Elesett, elesett a nagy Babilon, és ördögök lakóhelyévé lett, és minden tisztátalan lélek tanyájává, és minden tisztátalan és gyűlöletes madár börtönévé. Mert az ő paráznasága haragjának borából ivott minden nemzet, és a föld királyai paráználkodtak vele, és a föld kereskedői meggazdagodtak az ő dobzódásának bőségéből. Jelenések 18:1–3.

A „nagy Babilon” kifejezés a római katolikus egyházat jelképezi, és Ézsaiás huszonharmadik fejezetében a „nagy Babilon” Tíruszként van ábrázolva.

Tírus terhe. Jajgassatok, Tarsis hajói, mert elpusztítottatott, úgyhogy nincs ház, nincs bemenetel; Kittim földjéről jelentetett ki nekik. Némuljatok el, ti sziget lakói, akiket Szidón kereskedői, akik a tengeren járnak, betöltöttek. És nagy vizeken át Sihór vetése, a folyó aratása az ő jövedelme; és ő a nemzetek vásárhelye. Szégyenülj meg, ó Szidón, mert a tenger szólott, a tenger erőssége mondván: Nem vajúdtam, nem szültem, ifjakat sem neveltem, szüzeket sem hordoztam föl. Miként Egyiptom hírére, úgy gyötrődnek majd Tírus hírére. Menjetek át Tarsisba; jajgassatok, ti sziget lakói. Hát ez a ti örvendező városotok, amelynek eredete ősidőkre nyúlik vissza? Saját lábai viszik őt messzire, hogy idegenben lakják. Ki végezte ezt a határozatot Tírus ellen, a koronát osztó város ellen, amelynek kereskedői fejedelmek, kalmárai a föld tiszteltjei? A Seregek Ura végezte ezt, hogy megszeplőssé minden dicsőség

kevélységét, és megvesse a föld minden tiszteltjét. Áradj át földeden, mint a folyó, ó Tarsis leánya; nincs többé erősség. Kinyújtotta kezét a tenger fölé, megrendítette a királyságokat; az Úr parancsot adott a kereskedő város ellen, hogy lerontassanak erősségei. És ezt mondta: Nem örvendezel többé, te meggyalázott szűz, Szidón leánya; kelj föl, menj át Kittimbe; ott sem lesz nyugtod. Ímé, a káldeusok földje! Ez a nép nem volt semmi, míg Asszíria meg nem alapította azt a pusztaság lakóinak; felállították tornyait, fölépítették palotáit, és romhalmazzá tette azt. Jajgassatok, Tarsis hajói, mert elpusztított a ti erősségetek. És leszen azon a napon, hogy Tírus elfelejtetik hetven esztendeig, egy király napjai szerint; hetven esztendő elteltével pedig úgy énekel Tírus, mint a parázna. Végy hárfát, járd be a várost, te elfeledett parázna; pengess szépen, énekelj sok éneket, hogy emlékeztetbe juss. És leszen hetven esztendő elteltével, hogy az Úr meglátogatja Tírust, és az visszatér béréhez, és paráználkodik a világ minden királyságával a föld színén. De az ő nyeresége és bére szentség lesz az Úrnak; nem rakják kincsbe, sem nem teszik félre, mert nyeresége azoké lesz, akik az Úr előtt lakoznak, hogy eleget egyenek, és tartós ruházatuk legyen. Ézsaiás 23:1–18.

White testvér ezt írja: „Az Ószövetség történelmének minden nagy eseménye és ünnepélyes története megismétlődött, és megismétlődik az egyházban ezekben az utolsó napokban.”

Ézsaiás huszonharmadik fejezete az Egyesült Nemzetek Szervezete, a pápaság, az Egyesült Államok és az iszlám prófétai kapcsolataival foglalkozik. Ahhoz, hogy ezeket az igazságokat felismerjük, a fejezet bizonyos jelképeit az Ihletésnek kell meghatároznia. Mihelyt a jelképek meghatározást nyernek, az események sorrendje meglehetősen egyértelmű. A fejezet azon jelképei, amelyeket meg kell határozni, a következők:

A teher, Tírusz, a parázna nő, az asszír, a káldeusok földje, tornyok és paloták, Tarsis, Sihor magva, Kittim földje, Szidón, a kereskedők városa, Egyiptom híre és Tírusz híre, a jajgatás, egy leány, hetven esztendő, egy király napjai, feledés és emlékezés

Az első versben a „teher” szó Tírusz királysága ellen szóló végzetes próféciát jelöl.

Teher: H4853—A H5375-ből; teher; konkrétan adó, vagy (elvont értelemben) teherhordás; képletesen kijelentés, főként ítélet, különösen ének; szellemi értelemben vágy: – teher, elvinni, prófécia, X ők tesznek, ének, adó.

Tírus terhe egyike a Biblia ama számos szakaszának, ahol a római katolikus egyház végső ítélete azonosíttatik. A „teher” használata és meghatározása szerint prófécia, mégpedig elsősorban a végzet próféciája. Ézsaiásban tizenegy „teher” található, és a szó nyolc alkalommal a vállakon hordozott teher leírására használtatik. Az a tizenegy eset, amikor a „teher” szó a végzet próféciájaként jelenik meg: Ézsaiás 13:1; 15:1; 17:1; 19:1; 21:1, 11, 13; 22:1; 30:6, és természetesen a huszonharmadik fejezet, ahol Tírus terhét találjuk. Hasznos mindegyik ézsaiási végzetpróféciát együtt szemügyre venni annak megítélésére, hogy mely hatalom képviseltetik az utolsó napokban. Tizenegy végzetpróféciát nehéz egyszerre tárgyalni, ezért rövid meghatározást adok mindegyik végzetprófeciáról, hogy megteremtsem a huszonharmadik fejezet összefüggését.

A tizenharmadik fejezetben a Babilon ellen szóló végzetprófécia a világ végén fennálló modern Babilonra vonatkozik, amely Róma paráznája, s amelyet a Jelenések könyvének tizenhetedik

fejezete is ábrázol.

És hozzám jöve a hét angyal közül egy, akinél a hét csésze vala, és szóla velem, mondván nékem: Jer ide, megmutatom néked a nagy paráznának ítéletét, aki sok vizen ül; akivel a föld királyai paráználkodtak, és a föld lakosai megrészegedek az ő paráznaságának borától. És lélekben elvive engem a pusztába; és láték egy asszonyt ülni egy skarlátvörös fenevadon, tele káromlás neveivel, amelynek hét feje és tíz szarva vala. Az asszony pedig bíborba és skarlátba vala öltözve, és felékesítve arannyal, drágakövekkel és gyöngyökkel, kezében arany pohár vala, tele utálatosságokkal és paráznaságának tisztátalanságával; és az ő homlokára egy név vala írva: TITOK, A NAGY BABILON, A PARÁZNÁKNAK ÉS A FÖLD UTÁLATOSSÁGAINAK ANYJA. Jelenések 17:1–5.

Kissé el kell térnem a tárgytól. A Tíruszra vonatkozó prófécia tanulmányozásának végső célja az, hogy az Egyesült Államok prófétai történetét összhangba hozzuk a Hetednapos Adventista Egyház történetével. Meg fogjuk mutatni, hogy az Egyesült Államok kormánya a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetében szereplő bárányyszerű fenevad egyik szarva, és hogy a protestantizmus, amely a sötét középkorból jött elő, a másik szarv volt. A protestantizmus szarva millerita adventizmussá lett azon a ponton, amikor az Egyesült Államok protestánsai elutasították az első angyal üzenetét. Amikor ezt megállapítottuk, meg fogjuk mutatni, hogy a protestáns szarv története és a republikánus szarv története párhuzamosan fut egymással, és párhuzamos prófétai jellemzőkkel rendelkezik. Végül is ugyanazon a fenevadon vannak, ami azt jelképezi, hogy mindkét szarv egykorú egymással. Szemléltetni fogok egy példát az egyház és az állam szarvainak ezen párhuzamára az Egyesült Államokban. Mindkettő a maga módján „elfelejt”.

Ézsaiás huszonharmadik fejezete jelöli ki azt a prófétai időpontot, amikor a pápai hatalom hetven évre feledésbe merül, és e hetven jelképes év alatt az emberek elfeledkeznek a pápaságról és arról, miért nevezik a sötét korszakot sötét korszaknak. A protestáns szarv jelmondata, amikor elszakadt a katolikus egyháztól, ez volt: a Biblia, és egyedül a Biblia. Elfelejtették, hogy a Biblia tudatja velünk, valójában kicsoda a pápaság. Elfelejtették azt az üzenetet, amely abban a szent iratban van megörökítve, amely rájuk bízott, és amelynek vallomásuk szerint bajnok védelmezői voltak.

„Akik összezavarodnak az Ige megértésében, akik nem látják meg az antikrisztus jelentését, bizonyosan az antikrisztus oldalára állnak. Most nincs időnk arra, hogy a világhoz asszimilálódjunk. Dániel áll az ő sorsrészében és az ő helyén. Dániel és János próféciait meg kell érteni. Magyarázzák egymást. Olyan igazságokat adnak a világnak, amelyeket mindenkinek meg kell értenie. Ezeknek a próféciaknak bizonyoságul kell lenniük a világban. Az utolsó napokban való beteljesedésük által önmagukat fogják megmagyarázni.” Kress Collection, 105.

Hasonlóképpen, az Egyesült Államok kormányzatát jelképező republikánus szarvnak is a nép által és a népért valónak kellett lennie, ám az Egyesült Államok polgárai szintén megfedkeztek arról a szent dokumentumról, amely rájuk bízott. Ez a szent dokumentum az Egyesült Államok Alkotmánya, és annak a kormányzatnak a jelmondata, amelyet úgy alkottak meg, hogy a népért legyen, az egyház és az állam szétválasztása volt. Megfedkeztek az Alkotmány üzenetéről, amely rájuk bízott, és amelynek magukat védelmezőiknek vallották.

„És emlékezzünk arra, hogy Róma dicsekvése az, hogy ő soha nem változik. VII. Gergely és III. Ince alapelvei ma is a római katolikus egyház alapelvei. És ha csak hatalma volna hozzá, most is ugyanolyan eréllyel valószínűleg meg azokat, mint a múlt századokban. A protestánsok alig tudják, mit cselekszenek, amikor azt javasolják, hogy elfogadják Róma segítségét a vasárnap felmagasztalásának művében. Miközben ők céljuk megvalósítására törekednek, Róma arra irányítja erőfeszítéseit, hogy újból megalapozza hatalmát, és visszaszerezze elvesztett felsőbbbbségét. Ha egyszer az az elv nyer megállapítást az Egyesült Államokban, hogy az egyház igénybe veheti vagy irányíthatja az állam hatalmát; hogy a vallásos gyakorlatokat világi törvényekkel lehet kikényszeríteni; röviden, hogy az egyház és az állam tekintélyének kell uralkodnia a lelkiismeret fölött, akkor Róma diadala ebben az országban biztosított.”

„Isten Igéje figyelmeztetést adott a közelgő veszedelemről; ha ezt nem veszik figyelembe, a protestáns világ csak akkor fogja megtudni, mik is valójában Róma szándékai, amikor már túl késő lesz elmenekülni a csapdából. Ő csendben növekszik hatalomban. Tanításai kifejtik befolyásukat a törvényhozás csarnokaiban, az egyházakban és az emberek szívében. Emeli magas és hatalmas építményeit, amelyeknek titkos rejtekeiben meg fognak ismétlődni egykori üldözései. Lopakodva és gyanútlanul erősíti erőit, hogy előmozdítsa saját céljait, amikor majd eljön az ideje annak, hogy lesújtson. Mindössze kedvező helyzetre vágyik, és ez már meg is adatik neki. Hamarosan meg fogjuk látni és meg fogjuk érezni, mi a római elem szándéka. Aki csak hinni fog és engedelmeskedni Isten Igéjének, az ezáltal gyalázatot és üldözést fog elszenvedni.” A nagy küzdelem, 581.

Ha fel tud kutatni bármely, 1950 előtt kiadott szótárt, és kikeresi benne a „skarlátba öltözött asszony” kifejezést, vagy e szókapcsolat valamely változatát a Jelenések könyve tizenhetedik fejezetéből, e 1950 előtti szótárak mindegyike azonosítja, hogy a római katolikus egyház a Jelenések tizenhetedik fejezetének paráznája. Az Egyesült Államok, a Jelenések tizenharmadik fejezetének kétszarvú földi fenevada, elfelejti múltját, akár a protestantizmus szarváról, akár a republikanizmus szarváról legyen is szó. Mindkét intézmény a pápaság vallási zsarnoksága és az őt támogató királyok politikai zsarnoksága elleni tiltakozásból jött létre, vagy amint a Biblia mondja, azoknak a királyoknak zsarnoksága ellen, akik „paráználkodtak” vele. Mielőtt rátérnénk Ézsaiás huszonharmadik fejezetére, röviden áttekintjük a másik tíz alkalmat, amikor Ézsaiás „jaj-prófécia” jelöl meg, mert a tizenegy „teher” mind valóban az.

Ézsaiás tizenharmadik fejezete Babilon terhe az „utolsó napokban”. Babilont, noha az utolsó napokban a katolikus egyház irányítja és vezérli, három hatalom alkotja, amelyek a világot az Armageddonhoz vezetik a Jelenések könyve tizenhatodik fejezetében. A tizenharmadik fejezetnek a modern Babilon ellen szóló végzetprófécijában három hatalom jelenik meg: Babilon, Lucifer és Asszíria, amelyek a fenevadat (Asszíria), a sárkányt (Lucifer) és a hamis prófétát (Babilon) jelképezik. Asszíria és Babilon az a két pusztító hatalom, amelyet Isten az ősi Izráel megbüntetésére használt; előbb Asszíria jött, és fogságba hurcolta az északi tíz törzset, azután pedig Babilon Júda déli két törzsét.

Izráel szétszórt juh; oroszlánok üzték el: először Asszíria királya falta fel, végül pedig ez a babiloni király, Nabukodonozor törte össze csontjait. Azért így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Íme, meglátogatom Babilon királyát és földjét, miképpen meglátogattam Asszíria

királyát. Jeremiás 50:17, 18.

Először Asszíria hurcolta fogságba Izráel északi tíz törzsét, majd ezt követően Babilon hurcolta fogságba Júda déli két törzsét. Mindkét fogság a 3Mózes huszonhatodik fejezetében szereplő „hétszeres” beteljesedése volt. A 3Mózesben szereplő „hétszeres” volt a legelső „időprófécia”, amelyet William Miller felfedezett, és ez azonosítja, hogy amikor Asszíria elfoglalta az északi törzset, az egy olyan szétszórás kezdetét jelezte, amely kétezer-ötszázhusz éven át tartott. Ez az időszak fogságba vitelükkel Kr. e. 723-ban kezdődött, és az „idő vége” idején, 1798-ban ért véget. A déli törzseket Babilon Kr. e. 677-ben vitte fogságba, ezzel kezdetét vette a Júda elleni „hétszeres”, amely ugyanazon a ponton ért véget, mint a Dániel nyolcadik fejezetének tizennegyedik versében található 2300 éves prófécia: 1844. október 22-én. Asszíria és Babilon ugyanazt a büntető célt töltötte be Isten népének lázadása miatt, de a büntetést először Asszíria, azután Babilon hajtotta végre.

A tizenharmadik fejezetben szereplő három hatalom prófétai összefüggésében Babilon Asszíria képmása, mert utána következett, de ugyanazt a művet végezte Isten népe ellen.

A tizenötödik fejezetben a Moáb elleni jövődőlés a protestáns egyházak ellen irányul.

„Moábnak ez a leírása azokat az egyházakat jelképezi, amelyek Moábhoz váltak hasonlóvá. Nem álltak helyt kötelességük örhelyén mint hűséges őrszemek. Nem működtek együtt a mennyei értelmes lényekkel azáltal, hogy gyakorolták Istentől kapott képességüket Isten akaratának cselekvésére, visszaszorították a sötétség hatalmait, és minden Istentől kapott erejüket arra használták, hogy előmozdítsák az igazságot és az igazságosságot a mi világunkban. Ismerik az igazságot, de nem cselekedték azt, amit tudtak.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, 4. kötet, 1159.

Az elbukott protestáns egyház az az egyház, amely továbbra is az Úrral járt, amikor a protestantizmus többi része a második angyal üzenetére megfutamodott. Moáb az adventizmus, az elbukott protestáns szarv.

A tizenhetedik fejezet Damaszkuszról szól, és olyan városként van azonosítva, amely eltételek. A város egy királyság jelképe, és az az országrész, amely az „utolsó napokban” eltételek, az Amerikai Egyesült Államok.

A tizenkilencedik fejezet az Egyiptom ellen szóló végzetprófécia, amely az Egyesült Nemzeteket és az egész világot jelképezi.

A huszonegyedik fejezet következő három végzetjövendölése a dél félelmetes pusztaságföldje, Dúma és Arábia ellen szól. E három végzetjövendölés az iszlámot azonosítja, összhangban a Jelenések 8:13 három jajával.

A huszonkettedik fejezetben található végzetprófécia a laodiceai adventisták elválasztását ábrázolja a filadelfiai adventistáktól a vasárnapi törvény idején.

És azután a harmincadik fejezetben találjuk a dél állatainak terhét, amely a laodiceai adventisták lázadásának második szemléltetése. Ézsaiás valamennyi terhének együttes szemlélete gyakorlatilag

megszólít minden prófétai szereplőt az „utolsó napokban”. Ézsaiás huszonharmadik fejezetét választom annak bemutatására, hogy az Egyesült Államok történelme mint a bibliai prófécia hatodik királysága 1798-tól a vasárnapi törvényig uralkodik.

Mivel „az ősi próféták mindegyike kevésbé a maga korának, mint inkább a miénknek szólt, úgyhogy prófétálásuk ránk nézve van érvényben”, minden prófétai kijelentés a világ végének eseményeit szólítja meg. Ez az igazság, egybekapcsolva azzal a ténnyel, hogy „a Biblia minden könyve a Jelenések könyvében találkozik és ott végződik”, a Jelenések könyvét teszi viszonyítási ponttá a világ végi eseményekre vonatkozó prófétai bizonyágtétel összehangolásában.

A Jelenések könyvének tizenhetedik fejezetében látjuk a nagy paráznát, aki paráználkodik a föld királyaival, valamint végső ítéletét.

És odajött hozzám a hét angyal közül egy, akinél a hét pohár volt, és szólt velem, ezt mondván nekem: Jöjj ide; megmutatom neked a nagy parázna ítéletét, aki sok vizen ül; akivel paráználkodtak a föld királyai, és paráznaságának borától megrészegedtek a föld lakosai. Jelenések 17:1, 2.

A próféták soha nem mondanak ellent egymásnak.

A próféták lelkei a prófétáknak vannak alárendelve. Mert az Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene, miként a szentek minden gyülekezetében. 1Korinthus 14:32, 33.

A világ végén „a nagy paráznának ítélete, aki sok vizen ül”, a nagy paráznáé, „akivel a föld királyai paráználkodtak”, a nagy paráznáé, aki „a föld lakosait” megrészegítette „az ő paráznaságának borával”; Ézsaiás úgy ábrázolja ezt, mint az „elhagyott” „paráznát”, „egy király napjainak”, vagyis hetven prófétai évnél idejére. Amikor a hetven év véget ér, Tírusz „paráználkodni fog a világ minden országával”. Ézsaiás paráznája János nagy paráznája. Ézsaiás paráznája és János paráznája a római katolikus egyházat jelképezi, mert Isten Igéjében az asszony az egyház jelképe.

Ti asszonyok, engedelmeskedjétek a ti saját férjeteknek, mint az Úrnak. Mert a férj feje a feleségnek, miképpen Krisztus is feje az egyháznak: és ő a test megtartója. Annak okáért, amiképpen az egyház engedelmes Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is az ő férjüknek mindenben. Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta azért; Hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek fürdőjével az ige által, Hogy majd önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörködés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen. Úgy kell a férfiaknak szeretniük az ő feleségeket, mint az ő tulajdon testüket. Aki szereti az ő feleségét, önmagát szereti. Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálja és ápolja azt, miképpen az Úr is az egyházat: Mert az ő testének tagjai vagyunk, az ő testéből és az ő csontjaiból valók. Annak okáért elhagyja a férfiú atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez; és lesznek ketten egy testté. Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyházzal szólok. Hanem azért ti is egyen-egyen, ki-ki az ő feleségét úgy szeresse, mint önmagát; az asszony pedig meglássa, hogy félje a férjét. Efézus 5:22–33.

Pál apostol rámutat arra, hogy Krisztus egyháza prófétai értelemben asszonyként van ábrázolva. Ennélfogva a próféciában az asszony egyházat jelképez, Krisztus egyháza pedig „szent és szeplőtelen”. A szentségtelen egyházat szentségtelen asszony szemlélteti; ezért Ézsaiás paráznát nevez meg, János pedig egy kéjnot. Ezek a pápaságot mint kéjnot ábrázolják, Isten egyháza pedig szűz.

Mert isteni féltékenységgel féltlek titeket; mert egy férjhez jegyeztelek el benneteket, hogy tiszta szűzként állíthassalak Krisztus elé. 2 Korinthus 11:2.

Isten egyháza nemcsak szűzként van ábrázolva, hanem egyetlen férjnek is van eljegyezve. Tírusz és János nagy paráznája paráznaságot követ el a föld királyaival. A katolikus egyháznak több férfival van kapcsolata, nem eggyel. Dániel tudatja velünk, hogy a királyok országok.

Ez az álom; értelmét pedig elmondjuk a király előtt. Te, ó király, királyok királya vagy; mert a menny Istene neked adott királyságot, hatalmat, erőt és dicsőséget. És valahol csak emberek fiai laknak, a mező vadjait és az ég madarait kezédbe adta, és mindezek fölé uralkodóvá tett téged. Te vagy ez az aranyból való fej. És utánad más ország támad, alábbvaló náladnál, azután egy harmadik ország, rézből való, amely uralkodni fog az egész földön. A negyedik ország pedig erős lesz, mint a vas; amiképpen a vas mindent összetör és leigáz; és miképpen a vas, amely mindezeket szétzúzza, úgy fog az is összetörni és szétmorzsolni. Dániel 2:36–40.

Dániel könyvének második fejezetében a bibliai prófécia országai azonosíttatnak és megmagyaráztatnak. Amikor Dániel megmagyarázza az álmat Nabukodonozornak, tudatja Nabukodonozorral, hogy ő az aranyból való fej. Az aranyfej király, de a király egy országot képvisel. A római katolikus egyház ama nagy parázna, amely paráználkodik a föld minden királyával a hetven prófétai év végén. A királyok férfiakat jelképeznek, Tírusz pedig tisztátalan asszony. Az asszony egyház, a parázna szentségtelen egyház; a férfi király, a király pedig ország. Az asszony egyház, a király pedig állam. E két entitás törvénytelen kapcsolata a lelki paráznaságot szemlélteti.

Az Amerikai Egyesült Államok Alkotmánya isteni eredetű dokumentum, amely szentesíti e két entitás különválasztásának szükségességét. Jóllehet még nem fejeztük be Tírusz azonosítását a római katolikus egyházzal, e ponton mégis helyénvalónak tűnik foglalkozni Ézsaiás huszonharmadik fejezetének egy másik jelképével, amely megmagyarázza a férfi és nő—egyház és állam—szimbolikáját.

Íme, a káldeusok földje; ez a nép nem volt, míg az asszír meg nem alapította azt a pusztában lakók számára; felállították tornyait, felépítették palotáit; és ő romhalmazzá tette azt. Ézsaiás 23:13.

Ebben a versben az asszír megalapította a káldeusok földjét, és felállított mind „tornyokat”, mind „palotákat”. Az asszír Nimród jelképe, a káldeusok pedig Babilon misztériumvallásainak vallási vezetőit képviselik. A „torony” az egyház jelképe. Amikor Jézus előadta a szőlőskert példázatát, White testvérnő a következőképpen fűz megjegyzést a példázathoz:

„A példázatban a gazda Istent jelképezte, a szőlőskert a zsidó nemzetet, a sövény pedig az isteni törvényt, amely az ő oltalmuk volt. A torony a templom jelképe volt.” Jézus élete, 596.

Az asszír alapította a káldeusok földjét, akik egy egyházat (toronyt) és egy „palotát” emeltek. A „palota” egy „királyt” jelképez, aki viszont egy királyságot jelképez. A királyságot városként is ábrázolják.

És ezt mondták: Jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, amelynek teteje az égig érjen; és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén. 1Mózes 11:4.

Az „erősség” és a „palota”, amelyet az asszír alapított, az a „város” és „torony”, amelyet Nimród épített.

És holttesteik a nagy város utcáján hevernek majd, amelyet lelki értelemben Szodomának és Egyiptomnak neveznek, ahol a mi Urunkat is megfeszítették. Jelenések 11:8.

Az ihletett kijelentés tudunkra adja, hogy a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében említett „nagy város” a francia forradalom idején Franciaország királyságát jelképezi.

„A „nagy város”, amelynek utcáin a tanúkat megölik, és ahol holttesteik hevernek, „lelki értelemben” Egyiptom. A Biblia történetében szereplő nemzetek közül Egyiptom tagadta a legvakmerőbben az élő Isten létét, és szegült ellen parancsainak. Egyetlen uralkodó sem mert az ég tekintélye ellen nyíltabban és önkényesebben fellázadni, mint Egyiptom királya. Amikor Mózes az Úr nevében elvitte hozzá az üzenetet, a fáraó gögösen így felelt: „Kicsoda az Úr, hogy szavára hallgassak, és elbocsássam Izráelt? Nem ismerem az Urat, és nem is bocsátom el Izráelt.” 2Mózes 5:2. Ez az ateizmus; és az Egyiptom által jelképezett nemzet ugyanilyen módon tagadná meg az élő Isten igényének jogosságát, és a hitetlenségnek valamint a dacos ellenszegülésnek hasonló lelkületét nyilvánítaná ki. A „nagy város” „lelki értelemben” Sodómához is hasonlítatik. Sodoma romlottsága Isten törvényének áthágásában különösképpen a kicsapongásban nyilvánult meg. És ez a bűn is kiemelkedő jellemzője volt annak a nemzetnek, amelynek be kellett töltenie e szentírási ige hely meghatározásait.”

A próféta szavai szerint tehát, nem sokkal az 1798. év előtt valamely sátáni eredetű és természetű hatalom emelkednék fel, hogy hadat viseljen a Biblia ellen. És azon a földön, ahol Isten két tanújának bizonyágtétele ily módon elnémíttatnék, nyilvánvalóvá válnék a fáraó istentelensége és Szodoma kicsapongása.

„E prófécia a legpontosabb és legmegragadóbb beteljesedést Franciaország történetében nyerte. A forradalom idején, 1793-ban, »a világ első ízben hallott olyan férfiak gyűlését, akik a civilizációban születtek és nevelkedtek, és maguknak tulajdonították Európa egyik legkiválóbb nemzetének kormányzásához való jogot, amint egyesült hangjukat felemelték, hogy tagadják a legünnepélyesebb igazságot, melyet az ember lelke befogad, és egyhangúlag megtagadják az Istenségben való hitet és az Ő imádatát.« — Sir Walter Scott, Life of Napoleon, 1. köt., 17. fejelet. »Franciaország az egyetlen nemzet a világon, amelyre vonatkozóan hiteles feljegyzés maradt fenn arról, hogy nemzetként nyílt lázadásban emelte fel kezét a világegyetem Alkotója ellen. Káromlók és hitetlenek bőséggel voltak, és ma is vannak Angliában, Németországban, Spanyolországban és másutt; Franciaország azonban különáll a világtörténelemben mint az az

egyetlen állam, amely törvényhozó gyűlésének rendeletével kimondta, hogy nincs Isten, és amelynek fővárosában az egész lakosság, másutt pedig a népesség túlnyomó többsége, asszonyok éppúgy, mint férfiak, örömeikben táncoltak és énekeltek e kijelentés elfogadásakor.« — Blackwood's Magazine, 1870. november.” A nagy küzdelem, 269.

A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében említett „nagy város” Franciaország nemzete volt, amely „Törvényhozó Gyűlésének rendeletével” kijelentette, hogy nincs Isten. A rendelet az ateizmus kifejeződése volt, amint azt a fáraó lázadása szemlélteti. A nagy város egy királyság, vagy egy „nemzet”, illetve egy „állam”. A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében Franciaország két jelképből áll: Egyiptomból és Szodomából.

Tájékoztatót kapunk: „Ez ateizmus, és az Egyiptom által jelképezett nemzet hasonlóképpen tagadást adna hangot az élő Isten igényeivel szemben, és a hitetlenségnek és dacos ellenszegülésnek hasonló lelkületét nyilvánítaná ki. »A nagy város« »lelki értelemben« Sodoma-hoz is hasonlítatik. Sodoma romlottsága Isten törvényének áthágásában különösen a kicsapongásban nyilvánult meg.”

Francia nagy városa vagy nemzete jelképesen egy nemzet (Egyiptom) és egy város (Sodoma) által van ábrázolva. Egyiptom „hangot adna”, és egy nemzet szólása az államvezetést, nem pedig az egyházkormányzást jelképezi. A Jelenések könyvének tizenegyedik fejezetében található ábrázolás szerint Egyiptom az állam, Sodoma pedig az egyház volt.

„A nemzet „szólása” törvényhozó és bírói hatóságainak cselekvése.” A nagy küzdelem, 442.

Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében János a francia forradalom eseményeit prófétai jelképrendszerben tárja elénk. Maga a forradalom bőséges történelmi bizonyítékát szolgáltatva annak, hogy János e fejezetben adott jóvendölési érvényesek. János előre megjövendölte, a francia forradalom pedig beteljesítette a jóvendölést, majd viszont—mind a jóvendölés, mind pedig a jóvendölés történelmi beteljesedése azonosítja és párhuzamba állítja a világ végén bekövetkező eseményeket, amikor ismét romlott állam kapcsolódik össze romlott egyházzal. Természetesen vérfürdő követi azt a szentségtelen frigyet. Isten országa szintén nagy város.

És lélekben elvitt engem egy nagy és magas hegyre, és megmutatta nekem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, amely a mennyből, Istentől szállt alá. Jelenések 21:10.

„A vőlegény eljövetele, amely itt szemünk elé tárul, a menyegző előtt történik. A menyegző azt jelképezi, hogy Krisztus átveszi az Ő országát. A Szent Várost, az Új Jeruzsálemet, amely az ország fővárosa és képviselője, „a menyasszonynak, a Bárány feleségének” nevezik. Az angyal ezt mondta Jánosnak: „Jer ide, megmutatom néked a menyasszonyt, a Bárány feleségét.” „És lélekben elvitt engem” — mondja a próféta — „és megmutatá nekem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, amely a mennyből, az Istentől száll alá.” Jelenések 21:9, 10.” A nagy küzdelem, 426.

Nimród lázadását egy torony és egy város építése jelképezi, ami az egyház és az állam egyesülésének előképe a világ végén, mert valamennyi próféta a világ végéről szólt. Nimród lázadása egyúttal Lucifer lázadásának folytatása is volt, akinek az volt a vágya, hogy uralma alá

vonja mind Isten egyházát, mind Isten államát.

Miként estél alá az égből, ó, Lucifer, hajnal fia! Miként vágtak le a földre téged, aki megrontottad a nemzeteket! Hiszen ezt mondtad szívedben: Fölmegyek az égbe, Isten csillagai fölé emelem trónomat; odaülök a gyülekezet hegyére, észak messze részein; fölébe megyek a felhők magasságainak, hasonló leszek a Magasságoshoz. Ézsaiás 14:12–14.

Amint Ézsaiás feltárja Lucifer titkos szívbeli vágyait, hogy „hasonló legyen a Magasságoshoz”, rámutat arra, hogy Lucifer arra törekszik, hogy két, egymástól határozottan különböző székben foglaljon helyet. Azt kívánja, hogy „felmagasztalja” „királyi székét az Isten csillagai fölé”, és hogy „üljön a gyülekezet hegyén is, észak felől”.

A trón a király tekintélyének — illetve az állami hatalomnak — a jelképe, „az észak oldalai” pedig Isten egyháza.

Ének és zsoltár Kóráh fiainak. Nagy az Úr, és igen dicséretes a mi Istenünk városában, az ő szentségének hegyén. Szépen emelkedik, az egész föld öröme a Sion hegye, észak felől a nagy Király városa. Isten menedékül ismertetik palotáiban. Zsoltárok 48:1–3.

Jeruzsálem „a nagy Király városa”, s ezáltal Isten politikai trónját jelöli; Jeruzsálem továbbá „az ő szentségének hegye”, „észak oldalain”, s ezáltal Isten vallási trónját jelöli. Kezdetől fogva Sátán lázadása és hadviselése annak az összefüggésében kerül ábrázolásra, hogy uralkodni kívánt mind Isten egyháza, mind Isten állama fölött. Ezt követően Sátán vezetett Nimród lázadásában, és a föld, amelyet a káldeusok számára alapított, úgy jelenik meg, mint olyan föld, ahol Nimród tornyot és várost egyaránt épített — egyházat és államot.

Ezért amikor Ézsaiás paráznája és János nagy paráznája paráználkodik a föld királyaival, a prófécia azt jelzi, hogy a hetven prófétai év végén szentségtelen kapcsolat jön létre a római katolikus egyház és a föld királyai között.

Ézsaiás prófétai kijelentésének sora a huszonharmadik fejezetben a parázna Tírusz ítéletét írja le, János pedig ugyanezt az ítéletet egy skarlátvörös asszony jelképe által ábrázolja, akit „a nagy Babilon”-ként azonosítanak. Ugyanennek az ítéletnek ugyanazon paráznáról szóló harmadik tanúbizonysága a következő:

„A Jelenések 17. fejezetében szereplő asszonyt (Babilont) így írja le: „Bíborba és skarlátba vala öltözve, és felékesítve arannyal, drágakövekkel és gyöngyökkel, kezében arany pohár vala, tele utálatosságokkal és paráznaságának tisztátalanságával: ... és homlokára egy név vala felírva: Titok; a nagy Babilon, a paráznák anyja.” Így szól a próféta: „Látám, hogy az asszony részeg a szentek véréből és a Jézus vértanúinak véréből.” Babilonról továbbá kijelentetik, hogy „ama nagy város, amely uralkodik a föld királyain.” Jelenések 17:4–6, 18. Az a hatalom, amely oly sok századon át zsarnoki uralmat gyakorolt a kereszténység uralkodói felett, Róma.” A nagy küzdelem, 382.

Tírusz a „végső napokban” a római katolikus egyház. Abban az időben a pápaság előlép, és elhangozza csábító énekeit a föld királyainak, így módon a királyokat paráznaságra vezetve, amely prófétai értelemben az egyház és az állam összekapcsolódása.

És azon a napon Tírusz hetven esztendeig feledésbe merül, egy király napjainak mértéke szerint; hetven esztendő elmúltával pedig Tírusz úgy énekel majd, mint a parázna. Ézsaiás 23:15.

A király a bibliai próféciaiban királyságot jelent, így Tírusz feledésbe merül ama idő alatt, amikor egy prófétai királyság hetven évig uralkodik.

És azon a napon Tírusz hetven esztendeig feledésben marad, egy király napjainak mértéke szerint; a hetven esztendő végén pedig úgy énekel Tírusz, mint a paráznanő. Végy hárfát, járd be a várost, te elfeledett paráznanő; pengess édes dallamokat, énekelj sok éneket, hogy emlékezzenek rád. És lésszen a hetven esztendő végén, hogy az Úr meglátogassa Tíruszt, és az visszatér béréhez, és paráználkodik a föld színén levő világ minden országával. Ézsaiás 23:15–17.

Annak az egy királyságnak napjaiban, amely hetven prófétai esztendeig uralkodik, a római katolikus egyház feledésbe merül. A hetven esztendő végén a pápai hatalom „kedves dallamot penget, sok éneket zeng”. Prófétai értelemben az „ének” a „tapasztalatot” jelképezi.

„A trón előtt levő kristálytengeren, azon az üvegtengeren, amely mintegy tűzzel elegyült — oly ragyogó Isten dicsőségétől — gyülekezik azok serege, akik „diadalt vettek a fenevadon, és annak képén, és bélyegén, és nevének számán”. A Báránnyal a Sion hegyén állnak, „az Isten hárfáival” a kezükben, az a száznegyvennégyezer, akik az emberek közül váltattak meg; és hallatszik, mint sok vizek zúgása és mint nagy mennydörgés szava, „a hárfások szava, akik hárfáikon játszanak”. És „új éneket” énekelnek a trón előtt, olyan éneket, amelyet senki sem tanulhat meg, csak a száznegyvennégyezer. Ez Mózesnek és a Báránnak éneke — a szabadulás éneke. Senki más, csak a száznegyvennégyezer tanulhatja meg azt az éneket; mert az az ő tapasztalatuk éneke — olyan tapasztalaté, amilyenben más seregnek soha nem volt része. „Ezek azok, akik követik a Barányt, valahová megy.” Ők, akik a földről, az élők közül ragadtattak el, „Istennek és a Báránnak zsengeinek” számíttatnak. Jelenések 15:2, 3; 14:1-5. „Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek”; átmertek a nyomorúság idején, amilyen nem volt, mióta nép van; elszenveték Jákób nyomorúságának gyötrelmét; közbenjáró nélkül álltak meg Isten ítéleteinek végső kiírása alatt. De megszabadultak, mert „megmosták ruháikat, és megfehéřítették a Barány vérében”. „Az ő szájukban nem találtatott álnokság, mert feddhetetlenek” Isten előtt. „Ezért vannak az Isten trónja előtt, és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában; és a trónon űlő lakozik közöttük.” Látták a földet pusztulni éhségtől és dőghaláltól, a napot, amint nagy hévvel perzseli az embereket, és ők maguk is elszenveték a szenvedést, az éhséget és a szomjúságot. De „nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé; sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség. Mert a Barány, aki a trón közepette van, legelteti őket, és elvezeti őket az élő vizek forrásaihoz: és Isten letöröl szemükről minden könnyet.” Jelenések 7:14-17.” A nagy küzdelem, 648.

„Az Ő templomában mindenki az Ő dicsőségéről szól” (Zsoltárok 29:9), és az ének, amelyet a megváltottak fognak énekelni — tapasztalatuk éneke — Isten dicsőségét fogja hirdetni: „Nagyok és csodálatosak a Te műveid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a Te útjaid, örökkévalóság Királya. Ki ne félne Téged, Uram, és ki ne dicsőítené a Te nevedet? mert egyedül Te vagy szent.” Jelenések 15:3, 4, R.V.” Nevelés, 308.

A hetven prófétai év végén a pápaság „édes énekkel zeng, sok énekkel énekel, hogy” „emlékezetbe jöjjön.” Annak az országnak a végén, amely hetven prófétai évig uralkodik, a római katolikus egyház emlékeztetni fogja a világot múltbeli történelmének tapasztalatára. Abban a történelemben ő erkölcsi tekintélyként uralkodott a közte és Európa királyai közötti kapcsolatban. Ezt a történelmet helyesen azonosítják a sötét középkorral, és mindaz a sötétség, amely bármilyen módon kapcsolatba hozható azzal a történelemmel, amelyben a pápaság Európa királyai felett uralkodott, magának annak az alapvető cselekedetnek tulajdonítható, amely minden ezt követő sötétséget előidézett. Ez a cselekedet az egyház és az állam egyesítése volt, Európa királyainak és a katolikus egyháznak az egyesítése. A bibliai házasságban a férfinak kell uralkodnia a nő felett, de a paráznság, amely ebben a történelemben végbement, a férfi és a nő kapcsolatának igaz rendjéhez képest fordított volt.

A hetven év végén nagy válság következik be, amikor véget ér a bibliai prófécia azon királysága, amely a világot uralja abban az időszakban, amikor a pápaság prófétai értelemben feledésbe merül. Az e királyság összeomlása által előidézett világméretű válság megnyitja az utat a katolikus egyház előtt, hogy elkezdje tudatni a világgal: ahhoz, hogy az emberiség eligazodjék az e királyság összeomlása nyomán támadt nyomorúságos időkben, a világnak alá kell vetnie magát a római katolikus egyház erkölcsi tekintélyének, miként azt a sötét középkor történelme szemlélteti.

Amikor a királyság véget ér, és a pápaság elmúlt tapasztalatának énekét zengi — annak a tapasztalatnak az énekét, amelyet a történészek sötétségként jelölnek meg —, miként lehetne hát az a sötét történelem olyan üzenet, amelyet a pápaság a föld királyaival megoszthatna, s amely meggyőzné őket, hogy paráználkodjanak vele? Egy nagy válság idején miért szolgáltatná a múlt korszakainak tapasztalata (az ő éneke), az a tapasztalata, amely még azelőtt volt az övé, hogy prófétai értelemben feledésbe merült, azt a logikát a föld királyai számára, hogy a sötétség tapasztalatát fogadják el nagy válságuk megoldásaként?

„Még azoknak is nagy csoportja, akik semmi rokonszenvvel nem viseltetnek a romanizmus iránt, alig fog fel valami veszélyt annak hatalmából és befolyásából. Sokan azt állítják, hogy a középkorban uralkodó értelmi és erkölcsi sötétség kedvezett dogmáinak, babonáinak és elnyomásának terjedésének, és hogy az újkor nagyobb műveltsége, az ismeretek általános elterjedése, valamint a vallási kérdésekben növekvő szabadelvűség kizárja az türelmetlenség és zsarnokság újjáéledését. Már magát a gondolatot is kinevetik, hogy a dolgok ilyen állapota ebben a felvilágosult korban fennállhatna. Igaz, hogy nagy világosság — értelmi, erkölcsi és vallási világosság — ragyog e nemzedékre. Isten szent Igéjének nyitott lapjairól mennyei világosság árad a világra. De emlékeznünk kell arra, hogy minél nagyobb a kapott világosság, annál nagyobb azoknak a sötétsége, akik azt elferdítik és elutasítják.”

„A Biblia imádságos lelkülettel végzett tanulmányozása feltárná a protestánsok előtt a pápaság valódi jellegét, és arra készítené őket, hogy megutálják és kerüljék azt; sokan azonban oly bölcssek a maguk szemében, hogy nem érzik szükségét annak, hogy alázatosan keressék Istent, hogy az igazságra vezesse őket. Noha dicsekednek felvilágosultságukkal, nem ismerik sem az Írásokat, sem Isten hatalmát. Szükségük van valamire, amivel megnyugtathatják lelkiismeretüket, és azt keresik, ami a legkevésbé lelki és megalázó. Arra vágynak, hogy

legyen egy módja Isten elfelejtésének, amely mégis úgy tűnik, mintha az Ő megemlékezésének módja volna. A pápaság kiválóan alkalmas arra, hogy mindezek igényeinek megfeleljen. Az emberiség két osztálya számára készült, amely csaknem az egész világot magában foglalja — azok számára, akik érdemeik által akarnak üdvözülni, és azok számára, akik bűneikben akarnak üdvözülni. Ebben rejlik hatalmának titka.”

„A nagy értelmi sötétség napja kedvezőnek bizonyult a pápaság sikerére nézve. Még be fog bizonyosodni, hogy a nagy értelmi világosság napja ugyanilyen kedvező a sikere számára. A múlt korszakokban, amikor az emberek Isten Igéje és az igazság ismerete nélkül éltek, szemük be volt kötve, és ezrek estek törbe, mert nem látták a lábuk elé kifeszített hálót. Ebben a nemzedékben sokak szemét elkápráztatja az emberi találgatások fénye, a „hamisan tudomáynak nevezett” tudományé; nem ismerik fel a hálót, és éppoly készségesen belesétálnak, mintha bekötött szemmel volnának. Isten úgy rendelte, hogy az ember értelmi képességeit Teremtőjétől kapott ajándékként tartsa számon, és az igazság és igazságosság szolgálatában használja fel; de amikor a kevélységet és a becsvágyat táplálják, és az emberek saját elméleteiket Isten Igéje fölé emelik, akkor az értelem nagyobb kárt vihet véghez, mint a tudatlanság. Így a jelenkor hamis tudománya, amely aláássa a Biblia iránti hitet, éppoly sikeresnek fog bizonyulni a pápaság elfogadásához vezető út előkészítésében, annak tetszetős formáival együtt, mint amilyen sikeres volt a tudás visszatartása a középkor sötét évszázadaiban a pápaság felmagasztosulása előtt az út megnyitásában.” A nagy küzdelem, 572.

„A római katolikusok elismerik, hogy a szombat megváltoztatását az ő egyházuk tette, és éppen e változtatást hozzák fel az egyház legfőbb tekintélyének bizonyítékául. Kijelentik, hogy amikor a protestánsok a hét első napját tartják meg szombatként, elismerik az ő hatalmát arra, hogy isteni dolgokban törvényt hozzon. A római egyház nem mondott le tévedhetetlenségi igényéről; és amikor a világ és a protestáns egyházak elfogadnak egy általa alkotott hamis szombatot, miközben elvetik Jehova szombatját, ezzel valójában elismerik ezt az igényét. Hivatkozhatnak ugyan a változtatás tekintélyére, de érvelésük hamissága könnyen felismerhető. A pápista elég éleselméjű ahhoz, hogy lássa: a protestánsok önmagukat ámtíják, készségesen hunyva szemet az ügy tényei előtt. Ahogy a vasárnap intézménye egyre nagyobb kedvezésre talál, ő örvendezik, abban a bizonyosságban, hogy végül az egész protestáns világot Róma zászlaja alá fogja vonni.”

„A szombat megváltoztatása a római egyház tekintélyének jele vagy bélyege. Azok, akik a negyedik parancsolat igényének megértése mellett úgy döntenek, hogy az igaz helyett a hamis szombatot tartják meg, ezáltal hódolatukat annak a hatalomnak adják, amely egyedül rendelte el azt. A fenevad bélyege a pápai szombat, amelyet a világ Isten rendelése szerinti nap helyett fogadott el.

„Ám a fenevad bélyegének felvételére kijelölt idő, amint azt a prófécia meghatározza, még nem jött el. A megpróbáltatás ideje még nem érkezett el. Minden egyházban vannak igaz keresztények, a római katolikus közösséget sem kivéve. Senki sincs elítélve addig, amíg világosságot nem kapott, és meg nem látta a negyedik parancsolat kötelező voltát. Ám amikor kiadják majd azt a rendeletet, amely a hamis szombat megtartását kikényszeríti, és amikor a harmadik angyal hangos kiáltása figyelmezteti az embereket a fenevad és képmása imadására,

akkor világosan meghúzódik majd a határ a hamis és az igaz között. Akkor azok, akik továbbra is a törvényszegésben maradnak, homlokukon vagy kezükön veszik fel a fenevad bélyegét.”

„Gyors léptekkel közeledünk ehhez az időszakhoz. Amikor a protestáns egyházak egyesülnek a világi hatalommal, hogy egy hamis vallást fenntartsanak, amelynek ellenzése miatt ők a leghevesebb üldöztetést szenvedték el, akkor a pápai szombatot az egyház és az állam egyesített tekintélyével fogják kikényszeríteni. Országos hitehagyás következik be, amely csak országos romlásban ér véget.” Bible Training School, 1913. február 2.

Most már érintettük annak az öt jelképe közül ötöt, amelyeket azonosítani igyekszünk, mielőtt magával a fejezettel teljes mértékben foglalkoznánk. A város a bibliai próféciaiban egy királyságot jelent, és Ésaiás huszonharmadik fejezetében két olyan királyság szerepel, amelyek szorosan kapcsolódnak egymáshoz, mégis határozottan különböznek. Az első a „koronázó város”, a másik pedig a „kereskedő város”. Az utolsó napokban annak a hatalomnak, amely a sárkány, a fenevad és a hamis próféta hármasszövetségét irányítja, a pápaság áll az élén. Ez az a királyság, amelynek a korona van.

„Amint közeledünk az utolsó válsághoz, létfontosságú jelentőségű, hogy összhang és egység uralkodjék az Úr eszközei között. A világ tele van viharral, háborúval és viszályal. Mégis egy fő alatt — a pápai hatalom alatt — az emberek egyesülni fognak, hogy Isten ellen szegüljenek az Ő tanúinak személyében. Ezt az egységet a nagy hitehagyott szilárdítja meg. Miközben arra törekszik, hogy ügynökeit egyesítse az igazság elleni harcban, azon fog munkálkodni, hogy annak képviselőit megossza és szétszórja. Az irigységet, a gonosz gyanúsítgatást és a rágalmozást ő szítja, hogy egyenetlenséget és viszálykodást idézzon elő.” Testimonies, 7. kötet, 182.

A koronával rendelkező királyság Tírusz, amelynek jelentése: „szikla”. Ebben a fejezetben Tírusz a pápaságot jelképezi, amely Krisztus meghamisításán munkálkodik, mert a pápaság antikrisztus. Az „anti” szó az antikrisztus kifejezésben azt jelenti: „valaki helyébe lépve”. A pápaság minden szinten Krisztus meghamisítására törekszik, és a Tírusz név jelentése szikla, mert a pápaság a „Korok Sziklája” hamisítványa.

Ki hozta ezt a határozatot Tírusz ellen, a koronás város ellen, amelynek kereskedői fejedelmek, és kalmárai a föld tiszteltjei? A Seregek Ura végezte ezt, hogy megszeplőssé minden dicsőség kevélységét, és megvesse a föld minden tiszteltjét. Ömölj át földeden, mint a folyó, Tarsis leánya: nincs többé erősség. Kinyújtotta kezét a tenger fölé, megrengette a királyságokat; az Úr parancsot adott a kereskedő város ellen, hogy elpusztítsa annak erősségeit. Ésaiás 23:8–11.

Sok tanúbizonyság alapján kívánjuk bemutatni, hogy „az országok megrendítése” Isten által, az iszlám révén megy végbe. Az iszlám az a hatalom, amely haragra indítja a nemzeteket, és amelyet felhasznál a nemzetek megrendítésére. E ponton azt azonosítjuk, hogy az Úr elhatározta, hogy megvetés tárgyává teszi „a föld minden előkelőjét”, akik azok a „kereskedők” és „árusok”, akiknek „erősségeit” el kell pusztítani. A kereskedő város és a koronát osztó város „kiváltotta a menny nemtetszését”, és az Úr elvégezte, hogy elpusztítja azok „erősségeit”, s ez a gazdaságot jelképezi. A gazdaság összeomlása az Egyesült Államokban a vasárnaptörvény előtt következik be, mert a vasárnaptörvény előtt az Egyesült Államok polgárai azt követelik, hogy visszajussanak „az isteni

kegybe és időleges jólétbe”. Érvelésük szerint Isten ítéletei addig nem érnek véget, amíg a vasárnapot „szigorúan nem kényszerítik ki”. A Biblia több tanúbizonysága egyetért abban, hogy a világgazdaság mérhetetlen összeomlásának küszöbén állunk. Ez az összeomlás a vasárnaptörvény előtt következik be, miként az 1837-es összeomlás is 1844. október 22-e előtt következett be.

„És akkor a nagy csaló elhiteti az emberekkel, hogy azok, akik Istent szolgálják, okozzák ezeket a bajokat. Az a csoport, amely kivívta a Menny nemtetszését, minden nyomorúságát azokra fogja hárítani, akik Isten parancsolatainak való engedelmességükkel állandó feddést jelentenek a törvénszegők számára. Ki fogják jelenteni, hogy az emberek a vasárnapi szombat megsértésével megbántják Istent; hogy ez a bűn hozta azokat a csapásokat, amelyek mindaddig nem szűnnek meg, amíg a vasárnap megtartását szigorúan ki nem kényszerítik; és hogy azok, akik a negyedik parancsolat igényeit képviselik, s ezáltal lerombolják a vasárnap iránti tiszteletet, a nép megháborítói, akik megakadályozzák annak visszajutását az isteni kegybe és a földi jólétbe. Így megismétlődik majd az a vád, amelyet hajdan Isten szolgálja ellen emeltek, mégpedig ugyanilyen alaposnak látszó alapon: „És lőn, amikor Akháb meglátta Illést, monda Akháb néki: Te vagy-e az, aki megháborítod Izráelt? Ő pedig felele: Nem én háborítottam meg Izráelt, hanem te és a te atyád háza, azzal, hogy elhagytátok az Úr parancsolatait, és a Baálokat követted.” 1Királyok 18:17, 18. Amint a nép haragját hamis vádakkal felingerlik, Isten követei iránt nagyon hasonló magatartást fognak tanúsítani ahhoz, amelyet a hitehagyott Izráel tanúsított Illéssel szemben.” A nagy küzdelem, 590.

Illés szembeszállása a Baál prófétáival és a berek papjaival a Kármel hegyén a vasárnaptörvényt jelképezi. Az egyháznak szóló üzenet ez volt: „válasszátok ki még ma, kit akartok szolgálni.” Amikor ez a történet megismétlődik a vasárnaptörvény idején, a kérdés ez: „melyik napot fogjátok választani, mert az a nap, amelyet választotok, megmutatja, kit szolgáltok.” A Kármel hegye előtt három és fél évig tartó súlyos szárazság volt. A vasárnaptörvény előtt a vasárnaptörvények egy sorozata áll, de ezeket még nem „szigorúan hajtották végre”. A vasárnaptörvénnyel kapcsolatos elv az, hogy a nemzeti hitehagyást nemzeti romlás követi. Ennek példája, hogy Nagy Konstantin Kr. u. 321-ben vasárnaptörvényt hozott, és röviddel ezután A jelenések könyve nyolcadik fejezetének első négy trombitája megkezdte Nyugat-Róma végét, amely Kr. u. 476-ra teljesedett be. Konstantin története fontos, mert magában foglalta a vasárnap fokozatos felmagasztalását, és ezzel egyidejűleg a hetedik napi szombat fokozatos korlátozását. Ez a fokozatos történelmi folyamat akkor érte el végkifejletét, amikor a polgárokat arra kényszerítették, hogy megtartsák a vasárnapot, vagy üldöztetést szenvedjenek el a szombat megtartásáért. Ugyanez a végkifejlete a vasárnapi törvénykezés fokozódásának az Egyesült Államokban is. A vasárnapi istentisztelet kikényszerítésével kapcsolatos egyik alapelv ez: „a nemzeti hitehagyást nemzeti romlás követi.” Ez az elv azt jelenti, hogy a vasárnaptörvények egyre fokozottabb érvényesítése Isten ítéleteinek fokozódását idézi elő még A jelenések könyve tizenharmadik fejezete tizennegyedik versében szereplő tényleges vasárnaptörvény előtt. Minden egyes rendelkezés ennek megfelelő romlást von maga után. Azokat az ítéleteket, amelyek előidézésével a polgárok a szombatörzőket vádolják, valójában a vasárnapi törvénykezés fokozódó kikényszerítése idézi elő. Mellékeltünk egy részletet A nagy küzdelem című műből, amelynek a Vasárnapi fokozódás címet adtam. Javaslom, hogy azt olvassátok el még egyszer. Ez A prófécia lelke című kategóriában található.

„Isten kinyilatkoztatta, minek kell bekövetkeznie az utolsó napokban, hogy népe felkészülhessen az ellenállás és harag viharával szembeni helytállásra. Azok, akiket figyelmeztettek az előttük álló eseményekre, nem ülhetnek nyugodt várakozásban a közelgő viharra számítva, azzal vigasztalva magukat, hogy az Úr a nyomorúság napján oltalmat nyújt hűségeseinek. Olyanoknak kell lennünk, mint akik Urukát várják, nem tétlen várakozásban, hanem buzgó munkában, rendíthetetlen hittel. Most nincs itt az ideje annak, hogy értelmünket jelentéktelen dolgok foglalják le. Mialatt az emberek alszanak, Sátán tevékenyen rendezi úgy a dolgokat, hogy az Úr népe se irgalmat, se igazságot ne nyerjen. A vasárnapi mozgalom most a sötétségben tör előre. A vezetők elrejtik az igazi kérdést, és sokan azok közül, akik csatlakoznak a mozgalomhoz, maguk sem látják, merre tart az alatta húzódó áramlat. Hitvallásai szelídek és látszólag keresztényiek, de amikor majd megszólal, feltárja a sárkány lelkületét. Kötelességünk, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk a fenyegető veszedelem elhárítására. Arra kell törekednünk, hogy lefegyverezzük az előítéletet azáltal, hogy a nép előtt helyes világosságba állítjuk magunkat. Az eléjük kell tárnunk a valódi vitakérdést, ily módon emelve a leghatásosabb tiltakozást a lelkiismereti szabadság korlátozására irányuló intézkedésekkel szemben. Kutatnunk kell az Írásokat, és képeseknek kell lennünk számot adni hitünkről. A próféta így szól: »Az istentelenek istentelenül cselekszenek; és az istentelenek közül senki sem érti meg; de az értelmesek megértik.«” Testimonies, 5. kötet, 452.

Nehéz felismerni a vasárnapi törvényhozásért folyó mozgalmat, mert az „sötétségben” tör utat magának, és a pápaság „lopva és gyanútlanul” „erősíti erőit, hogy előmozdítsa saját céljait”. Tény, hogy a vasárnapi törvényhozás sötétségben való keresztülvitelének munkája központi kérdés a száznegyvennégyezer megpróbáltatásának folyamatában. „A gonoszok közül senki sem érti meg” Dániel és White testvérnő szerint. Dániel „gonoszai” Máté „balga szüzei”, akiket White testvérnő laodíceabeliekként azonosít. A bölcsek meg fogják érteni a most végbemenő eseményeket, még akkor is, ha a körülöttünk zajló történelem látszólag ellentmond Isten szavának. Isten szavának hiszünk, vagy annak, ami körülöttünk történik? Mégis előre figyelmeztetést kaptunk arra, hogy a vég olyan lesz, mint Noé napjai.

„A világ, tele tobzódással, tele istentelen gyönyörrel, alszik, alszik testi biztonságban. Az emberek távolra helyezik az Úr eljövetelét. Nevetnek a figyelmeztetéseken. A kevésy dicsekvés így hangzik: »Mindenek azonképpen maradnak a teremtés kezdetétől fogva.«
»Holnap olyan lesz, mint a mai nap, sőt még sokkal bőségesebb.« 2 Péter 3:4; Ézsaiás 56:12. Még mélyebbre merülünk a gyönyörök szeretetében. De Krisztus ezt mondja: »Ímé, eljövök, mint a tolvaj.« Jelenések 16:15. Éppen abban az időben, amikor a világ gúnyosan kérdezi: »Hol van az ő eljövetelének ígérete?«, a jelek teljesednek. Miközben ezt kiáltják: »Békesség és biztonság«, hirtelen veszedelem közeleg. Amikor a csúfolódó, az igazság elvetője vakmerővé lett; amikor a munka megszokott rendje a különféle pénzszerző foglalkozásokban az elvek iránti tekintet nélkül folyik; amikor a tanuló buzgón keresi minden másnak az ismeretét, csak a Bibliáját nem, Krisztus úgy jön el, mint a tolvaj.”

„Minden a világon nyugtalanságban van. Az idők jelei baljóslatúak. Az eljövendő események előre vetik árnyékukat. Isten Lelke visszavonul a földről, és csapást csapás követ tengeren és szárazföldön. Viharok, földrengések, tüzek, árvizek, gyilkosságok vannak mindenféle fokon. Ki tudja olvasni a jövőt? Hol van biztonság? Semmi emberi vagy földi dologban nincs

bizonyosság. Az emberek gyorsan felsorakoznak az általuk választott zászló alá. Nyugtalanul várják és figyelik vezetőik mozdulatait. Vannak, akik Urunk megjelenésére várnak, figyelnek és munkálkodnak. Egy másik csoport az első nagy hitehagyott vezérlete alatt sorakozik fel. Kevesen hiszik szívvel-lélekkel, hogy van pokol, amelyet el kell kerülnünk, és menny, amelyet el kell nyernünk.”

„A válság fokozatosan lopakodik ránk. A nap ragyog az égen, megszokott pályáján haladva, és az egek még mindig Isten dicsőségét hirdetik. Az emberek még mindig esznek és isznak, ültetnek és építenek, házasodnak és férjhez mennek. A kereskedők még mindig vásárolnak és eladnak. Az emberek még mindig tolonganak egymás ellen, a legmagasabb helyért versengve. Az élvezetek kedvelői még mindig színházakba, lóversenyekre, játékbárlangokba tódulnak. A legnagyobb izgalom uralkodik, mégis a kegyelmi idő órája gyorsan lezárul, és minden egyes eset örökre eldőlni készül. Sátán látja, hogy ideje rövid. Minden eszközét működésbe hozta, hogy az emberek megtévesztessenek, félrevezetessenek, lefoglaltassanak és megbabonáztassanak, míg a kegyelmi idő napja véget nem ér, és az irgalom ajtaja örökre be nem zárul.”

„Ünnepélyesen hangzanak felénk az évszázadokon át Urunk figyelmeztető szavai az Olajfák hegyéről: »Vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezédjék a ti szívetek tobzódás, részegség és az élet gondjai miatt, és váratlanul rátok ne törjön az a nap.« »Vigyázzatok azért mindenkor, és imádkozzatok, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljétek mindazokat, amik bekövetkeznek, és megállhassatok az Emberfia előtt.«” Jézus élete, 635, 636.

Ézsaiás huszonharmadik fejezetében Cidón az Amerikai Egyesült Államok, Tírusz pedig a pápaság. Tírusz és Cidón az ókorban egymással egykorú föníciai városok voltak a Földközi-tenger partvidékén. Tengeri kereskedelmükről, gazdagságukról és az ókori világban gyakorolt befolyásukról voltak ismertek. A szakaszban Cidón és annak „kereskedői” látják el Tarsist. Cidón kereskedői „Sihor magvával” kereskedtek, amely „egy folyó aratása”, és a folyó „gyümölcse”, és ez „az ő jövedelme”, mert ő „a nemzetek vásárhelye”. Minden próféta a világ végéről beszél, tehát ki a nemzetek vásárhelye a világ végén? Az az USA.

Sihor egy egyiptomi folyó (valószínűleg a Nílus deltája), és a világ gazdagságának jelképeként szolgál, mert Egyiptom a világot jelképezi. Sidon „szűz leánya” az Egyesült Államok utolsó nemzedékét jelképezi, és elnyomás alá kerül a vásárnaptörvényt kísérő hadiállapot, valamint a közvetlenül azt követő nemzeti romlás miatt. Sidon ama szüzeit Tírusra vonatkozó kérdéssel feddik meg, amely ezt mondja: „ez a ti vigadozó városotok” (országotok), amelyben az Egyesült Államok örvendezett? Vajon „ez az az ország, amelynek eredete az ősi időkből való”, amikor a szakasz szerint Nimród alapította azt, közvetlenül az özönvíz után?

Isten elhatározta és „elvégezte”, hogy megbünteti „Tíruszt, a koronákat osztogató várost”. A pápaság büntetése magában foglalja a világ pénzügyi szerkezetének összeomlását, mert „az Úr parancsolt” „Czidon” ellen, „a kereskedő város” ellen (az Egyesült Államok ellen). Az Ő parancsolata „hogy elpusztítsa az erősségeket”, vagyis az Egyesült Államok gazdaságát, a szombat parancsolata, mert a nemzeti hitehagyást nemzeti romlás követi.

A pápaság büntetése az egész világ gazdasági összeomlásával kezdődik, válaszul arra, hogy az Egyesült Államok gazdasága megsemmisül. Szidónhoz egy „ház” kapcsolódik a gazdaságával összefüggésben, így egy olyan pénzügyi struktúrát jelképez, amely elpusztul, mert oda többé nem lehet bemenni. Abból a „házból” többé nincs befektetés vagy nyereség, mert elpusztult. A pusztulás a vasárnaptörvény idején következik be, jóllehet a vasárnaptörvényt megelőzően már fokozódó ítéletek vannak. Amikor az összeomlás bekövetkezik, a pápaság, az USA a maga kereskedő fejedelmeivel és tiszteletreméltó kalmáraival, valamint Tarsis hajói „jajgatni” fognak.

A szövegben említett „Tarsis” fekvése az ókorban a gazdagsággal áll kapcsolatban, és a Bibliában Tarsis hajói a gazdasági erő legkiválóbb jelképei.

Mert a király hajói Húrám szolgáljaival Tarsisba jártak; a tarsisi hajók háromévenként egyszer tértek vissza, aranyat, ezüstöt, elefántcsontot, majmokat és pávákat hozva. És Salamon király gazdagságban és bölcsességben felülmúlta a föld minden királyát. 2Kronikák 9:21, 22.

A hajók a gazdasági erőt jelképezik, és Tarsis a vezető gazdasági hajó a bibliai próféciában. Tarsis utolsó nemzedéke, amelyet Tarsis „leánya” jelképez, azt a parancsot kapja, hogy „vonulj át földeden, mint a folyó”, és azt találja, hogy földjének „nincs többé ereje”, és többé nem képes „örvendezni” Tírusz királysága fölött. Az az erő, amelyet kerestek, Sidon korábbi gazdasági ereje volt, de az már eltűnt, mert a tenger megszólalt, „mondván: Nem vajúdtam, nem szültem, sem ifjakat nem neveltem, sem szüzeket nem növeltem fel”, ily módon azonosítva a tenger utolsó nemzedékét, vagyis a világ népeit, akik siratják a világ gazdaságának pusztulását; és ekkor a világ népei ráébrednek arra a valóságra, hogy ők a föld történelmének utolsó nemzedéke, és már túl késő felkészülni az örök életre.

„A pénz értéke hamarosan igen hirtelen le fog csökkenni, amikor az örökkévaló jelenetek valósága megnyílik az ember érzékei előtt.” Evangelizálás, 62.

Két „hír” vagy üzenet van, amely e szakaszban mindenkinek fájdalmat okoz. Az első „hír” Egyiptomra vonatkozik, a második „hír” pedig Tíruszra. Az Egyiptomról szóló hír múlt időben áll, mert Ézsaiás ezt mondja: „mint Egyiptom hírére”, ezzel jelezve, hogy Isten már tett valamit Egyiptommal, mielőtt elpusztította volna Sídont (az USA-t). Amit Isten Egyiptommal tett, az egyúttal Egyiptom „hírét” is jelképezi: elpusztította Egyiptomot összefüggésben azzal, amikor Isten első ízben szövetségre lépett egy választott néppel. A két hír ugyanaz a „hír”. Az Egyiptomról szóló hír a kezdet, a Tíruszról szóló hír pedig a vég. Az Alfa és az Omega az utolsó napokban a száznegyvennégyezerrel kötött szövetséget e tárgy kezdő történelmével szemléltette. Az Egyiptomra vonatkozó „hír” a Vörös-tengeri szabadulás, amikor a fáraó és serege elpusztult; ez Isten népének végső szabadulását előképezi, amint azt a „hír”, vagyis a „Tírusz terhe” ábrázolja.

A Tarsis hajóit elpusztító, a Bibliában ábrázolt hatalom az iszlám. Az iszlám témájával később foglalkozunk, ezért erre a tárgyra majd későbbi időpontban térünk ki részletesebben. Az igehelyen „Kittim”-ként jelenik meg, amely Ciprus ősi elnevezése, és a szakasz azt mondja, hogy Szidón és Tírusz pusztulása „Kittimből” jelentetik ki. Az iszlám jelképe a Biblia próféciájában az Egyesült Államok pusztulásának egy igen sajátos ábrázolását is magában foglalja.

Fontos követni Ézsaiás könyvében az említett napokat és éveket, mert ezek gyakran az utánuk következő szakasz prófétai idejét azonosítják. Ézsaiás huszonharmadik fejezete a látás völgyének „terhét” követi a huszonkettedik fejezetben, amelyet a huszonegyedik fejezet előz meg, ahol három „teher” található, és mindhárom az iszlámot azonosítja. E fejezet előtt, a huszadik fejezet első versében található annak a prófétai történelemnek a kerete, amelyben a következő fejezetekben az utána következő végzetjövendölések azonosíttatnak.

Abban az esztendőben, amikor Tártán Asdódba érkezett (amikor Szargon, AsszírIA királyA küldte őt), és harcolt Asdód ellen, és elfoglalta azt. Ézsaiás 20:1.

A „Tartan” szó lehet tulajdonnév, de nagy valószínűséggel egy hadvezér címe. Tartan Asdódba, Egyiptom egyik városába ment, és elfoglalta azt a történelemnek abban az időszakában, amikor az asszírok fokozatosan átvették a világ feletti uralmat. AsszírIA Babilont jelképezte. Mind AsszírIA, mind Babilon észak felől jövő királyságok voltak, olyan királyságok, amelyeket „oroszlánoknak” neveztek, amelyek „szétszórták” Isten juhait, és mindkettő ugyanazt a büntetést kapja. AsszírIA volt az első, Babilon az utolsó.

Izráel szétszórt juh; az oroszlánok elűzték őt: először AsszírIA királyA emésztette meg, végül pedig ez a babiloni király, Nabukodonozor törte össze csontjait. Ezért így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Íme, megbüntetem Babilon királyát és országát, miképpen megbüntettem AsszírIA királyát. Jeremiás 50:17, 18.

Prófétai értelemben mindketten a „kevély asszír”.

„Amikor Szanhérib, a kevély asszír, gyalázta és káromolta Istent, és pusztulással fenyegette Izráelt, „azon az éjszakán történt, hogy kijött az Úr angyala, és levágott az asszírok táborában száznyolcvanötezer embert.” „Kivágattak mind az erős vitézek, a vezérek és a kapitányok” Szanhérib seregéből. „Így megszégyenült arccal tért vissza a maga földjére.” [2Királyok 19:35; 2Krónikák 32:21.] A nagy küzdelem, 512.

Az az év, amikor „Tártán Asdódhoz érkezett”, és „elfoglalta azt”, a világ pápai hatalom általi fokozatos meghódítását jelképezi, amint azt Dániel tizenegyedik fejezetének utolsó hat verse szemlélteti. A vasárnaptörvény válságának története, amely a vizsgálati ítélet „utolsó napjai”, és amely közvetlenül átvezet a végrehajtó ítéletbe (az utolsó hét csapásba), az a történelmi háttér, amelyet az az „év” képvisel, amikor Tártán Asdódhoz érkezett. E történelmi háttér összefüggésében Ézsaiás ezután három végzetjövendölést ad az iszlámról, egyet a laodíceai adventizmusról, majd Tírusz terhét. A huszonnegyedik fejezet az utolsó hét csapás egyik klasszikus példája, amelyet a huszonötödik fejezet követ, s ez Isten népének végső szabadítását ábrázolja, ahol Isten népét a nagy nyomorúság idején az egyik legismertebb kijelentést megfogalmazva találjuk.

És ezt mondják ama napon: Íme, ez a mi Istenünk; vártunk rá, és ő megszabadít minket: ez az Úr; vártunk rá, örvendezünk és vigadunk szabadításában. Ézsaiás 25:9.

A száznegyvennégyezer a bölcs szüzek, akik Urukra vártak, hogy eljöjjön a menyegzőre, noha az a tíz szűzről szóló példázattal összhangban késett. Ők nem laodiceabeliek, hanem filadelfiaiak.

Eddig e cikk a szövegösszefüggést vázolta fel.

1798-ban Napóleon foglyul ejtette a pápát, ezáltal ejtve azt a prófétai halálos sebet, amely a világ végén meggyógyul a Jelenések tizenharmadik fejezete szerint. Ekkor foglalta el az Egyesült Államok a helyét mint a bibliai prófécia hatodik királysága Dániel kettő, hét, nyolc és tizenegy, valamint Jelenések tizenkettő, tizenhárom, tizenhat, tizenhét és tizennyolc szerint. Ettől az időponttól fogva az Egyesült Államok mind a köztársasági szárva, mind a protestáns szárva (az adventizmus) elfelejtette, hogy ki a pápaság. 1798 az első év, amikor a világ többi részének nemzetei szuverén nemzetként ismerték el az Egyesült Államokat, és ez az az év is, amikor az első angyal üzenete megérkezett a történelembe.

Egy protestáns „jelmondata” abban az időben ez volt: „a Biblia, és egyedül csak a Biblia.” A protestánsok a kizárólagos Biblia védelmezőiként azonosítják magukat, és amikor az adventizmus a második angyal eljövételénél átvette az ő köpenyüket, elfogadta ezt a „jelmondatot”, és ezután „a könyv népének” nevezték őket. William Miller szolgálata által olyan szabályok együttesét kapták, amelyek — ha helyesen alkalmazzák őket — megnyitják a Bibliát mindazok értelme előtt, akik hallani kívánnak. Miller prófétai értelmezési szabályai azok, amelyekről az ihletés azt mondja, hogy tanulmányoznunk kell őket, ha a harmadik angyal üzenetét akarjuk hirdetni.

„Krisztus ezt mondta: »Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem.« Ismét ezt mondta: »Én vagyok a világ világossága; aki engem követ, nem jár sötétségben.« Az igazság világossága égő lámpásként halad előre, és akik szeretik a világosságot, nem járnak sötétségben. Tanulmányozni fogják az Írásokat, hogy bizonyossággal tudják: az igaz Pásztor hangjára figyelnek, és nem az idegenére.”

„Azok, akik a harmadik angyal üzenetének hirdetésében munkálkodnak, ugyanazon terv szerint kutatják az Írásokat, amelyet Miller atya elfogadott. A Prófécia és a prófétai kronológia nézetei című kis könyvben Miller atya a következő egyszerű, mégis értelmes és fontos szabályokat adja a Biblia tanulmányozására és értelmezésére:”

„1. Minden szónak meg kell lennie a maga megfelelő vonatkozásának a Bibliában előadott tárgyra nézve; 2. Az egész Szentírás szükséges, és szorgalmas alkalmazás és tanulmányozás által megérthető; 3. A Szentírásban kinyilatkoztatottak közül semmi sem maradhat vagy marad rejtve azok előtt, akik hittel kérnek, nem kételkedve; 4. A tanítás megértéséhez gyűjts össze minden, a tárgyra vonatkozó íráshelyet, amelyet meg kívánsz ismerni, azután engedd, hogy minden szó a maga megfelelő befolyását gyakorolja; és ha így ellentmondás nélkül meg tudod alkotni az elméletedet, nem lehetsz tévedésben; 5. A Szentírásnak önmagát kell magyaráznia, mivel önmaga számára szabály. Ha egy tanítóra hagyatkozom, hogy nekem magyarázza, és ő csak találgatja a jelentését, vagy azt kívánja, hogy úgy legyen a felekezeti hitvallása miatt, vagy azért, hogy bölcsnek tartsák, akkor az ő találgatása, kívánsága, hitvallása vagy bölcsessége az én szabályom, és nem a Biblia.”

„A fentiek csupán e szabályok egy részét képezik; és a Biblia tanulmányozása során mindnyájan jól tesszük, ha figyelembe vesszük a lefektetett alapelveket.”

„Az őszinte hit az Írásokon alapul; de Sátán oly sokféle eszközt használ arra, hogy kiforgassa az Írásokat és tévedést hozzon be, hogy nagy gondosság szükséges ahhoz, hogy valaki megtudja, mit is tanítanak azok valójában. Korunk egyik nagy megtévesztése az, hogy sokat időznek az érzelmeknél, és becsületességre tartanak igényt, miközben figyelmen kívül hagyják Isten Igéjének világos kijelentéseit, mert az az Ige nem egyezik az érzéseikkel. Sokan nem rendelkeznek hitük számára más alappal, mint az érzelmekkel. Vallásuk izgalomban áll; amikor az megszűnik, hitük is eltűnik. Az érzés lehet polyva, de Isten Igéje a búza. És „mi köze” – mondja a próféta – „a polyvának a búzához?””

„Senki sem kárhoztatik azért, mert nem ügyelt olyan világosságra és ismeretre, amellyel soha nem rendelkezett, és amelyet nem is szerezhett meg. Sokan azonban megtagadják az engedelmességet annak az igazságnak, amelyet Krisztus követői tárnak eléjük, mert a világhoz akarnak igazodni; és az igazság, amely eljutott értelmükig, a világosság, amely beragyogta lelküket, ítéletre kárhoztatja őket az Ítéletben. Ezekben az utolsó napokban birtokunkban van az a felhalmozódott világosság, amely minden korszakon át ragyogott, és ennek megfelelően vannak majd felelősségre bennünket. A szentség ösvénye nem egy szinten van a világgal; emelkedett út az. Ha ezen az úton járunk, ha az Úr parancsolatainak útján futunk, meg fogjuk találni, hogy az „igazak ösvénye olyan, mint a fénylő világosság, amely egyre világosabb lesz a teljes délig.” Review and Herald, 1884. november 25.

William Miller szabályairól részletesebben olvashat a Prófétai kulcsok kategóriában található, William Miller című cikkben.

„Bibliatanulmányozásunk során mindnyájan jól tesszük, ha figyelembe vesszük azokat az elveket, amelyeket” „Miller atya” prófétai értelmezési szabályai tárnak elénk. A protestantizmus szarvának adatott az a szent irat, amelyet Bibliának nevezünk, és az a felelősség is, hogy megvédelmezze és előmozdítsa a benne foglalt elveket; továbbá a protestáns szarvnak olyan szabályrendszer is adatott, amely által helyesen szétválaszthatja a szent iratok jelentését és szándékát.

A republikánus szarvnak egy szent irat adatott, amelyet Alkotmánynak nevezünk, és egyúttal az a felelősség is, hogy megvédje és előmozdítsa az abban foglalt elveket. A republikánus szarvnak egy szabálygyűjtemény is adatott, hogy helyesen értelmezze e szent irat jelentését és szándékát. Az Alkotmány helyes értelmezésére adott szabályok a Jogok Nyilatkozata, és ez a Jogok Nyilatkozatának első rendelkezéseiben az Alkotmány legfontosabb célját szentesíti. A Jogok Nyilatkozatában felsorolt Első Alkotmánykiegészítés a vallás, a kifejezés, a szólás és a sajtó szabadsága.

„A Kongressz nem alkothat törvényt vallás alapítására vonatkozólag, sem annak szabad gyakorlását tiltólag; sem a szólásszabadságot vagy a sajtó szabadságát korlátozólag; sem a népnek azt a jogát csorbítólag, hogy békésen gyülekezzen, és a Kormányhoz jogorvoslatért folyamodjék sérelmei orvoslása végett.” Az Egyesült Államok Alkotmánya, I. kiegészítés

A vasárnaptörvény nyílt támadás az Alkotmány első cikkelye ellen, amely garantálja a vallásszabadságot; ezt a vasárnaptörvény eltörli, s ezzel jelzi az Alkotmány végét, az Egyesült Államok végét mint a bibliai prófécia hatodik királyságát, valamint a kezdetét annak az üldözésnek, amely azok ellen irányul, akik akkor a harmadik angyal üzenetét hangos kiáltással

hirdetik. Azokat, akik a harmadik angyal hangos kiáltását hirdetik, és tiltakoznak az első alkotmánykiegészítés és az Alkotmány lerombolása ellen, azok üldözik, akiknek éppen a szent szabályokat kellett volna fenntartaniuk és alkalmazniuk, amelyek azt a szent okmányt védelmezik, amelynek védelmére őket rendelték. Ez szemlélteti a bárányszerű földi fenevad két szarvához tartozó párhuzamos történelmek megértését és alkalmazását. Az Alkotmány alapító atyái párhuzamban állnak Miller atyával. A Millerre alkalmazott „atya” megnevezés vezetőt jelöl, nem pedig pápista papot. A Biblia megtiltotta, hogy azokat az embereket atyának nevezzék, akik lelki vezetőnek vallják magukat. A milleritákat atyjukról nevezték el, amint ez gyakran szokásos. E különbségtétel elmulasztása annyi, mint elmulasztani megérteni valamit abból, mit jelent Illés üzenete, amikor az atyák szívét a fiakhoz fordítja, és viszont.

Az Egyesült Államok Ézsaiás huszonharmadik fejezetében a bibliai prófécia hatodik királysága, és az is marad mindaddig, amíg a gyorsan közeledő vasárnaptörvénynél fel nem forgatja Alkotmányát. A hatodik királyság hetven prófétai évig uralkodik, amelyek egy király napjai. Az a királyság (egy király egy királyság), amely hetven évig uralkodott, Babilon volt. A hetven év alatt az állam szarva Babilon kormánya volt, az egyház szarva pedig a káldeusok. Dániel, Sidrák, Misák és Abednégó a száznegyvennégyezeret jelképezik. Dániel bizonyoságtételében mindkét szarv és Isten népe is megjelenik. A babiloni fogság hetven éve annak az egy királynak a napjai voltak, amelyeket Ézsaiás arra használ fel, hogy azonosítsa az Egyesült Államok prófétai történelmét és az adventizmus történetét mint 1798-tól a vasárnaptörvényig tartó időszakot.

Annak felismerése, hogy az Egyesült Államok mindkét szarvára vonatkozó prófétai történelemvonulat lehetővé teszi számunkra a vég és a kezdet vizsgálatát, a két szarv-tanú által azonosítva a másik szarv jellegzetességét. Hiszen végső soron a szarvak mind azonosak voltak. Dániel könyvében voltak szarvak, némelyek letörtek, és a letört szarvból szarvak növekedtek elő. Dániel könyvében egyes szarvak nem voltak egymással azonos méretűek, mivel az egyik később emelkedett fel, mint a másik. Nem így van azonban az Egyesült Államok két szarvával. Ez a két szarv ugyanazon történelmen át párhuzamos egymással, és ugyanazokat a jelzőoszlopokat hozza létre, noha rendeltetésük tekintetében különböznek egymástól. A történelemben vannak olyan fenntartások is, amelyeket szintén fontos megérteni.

Az adventizmus kezdetén változás történt a Filadelfia gyülekezete által jelképezett prófétai történelemből a Laodicea gyülekezetéhez tartozó prófétai történelembe való átmenetben. Ennélfogva a vég idején is be kell következnie egy változásnak Laodicea prófétai történelméből. Jézus Krisztus kijelentése magában foglalja e megértés világosságát, és ez része annak, ami ebben az időben feltárul.

És „hetven esztendő elmúltával” a pápa „énekelni” fog, és az „elfeledett” „parázna” emlékezetbe jut. A vasárnapi törvény idején „emlékeznek meg” róla, amikor a kérdés aközött dől el, hogy a nap imádata, avagy annak a napnak az imádata mellett állnak-e, amelyről Isten törvénye arra intette az emberiséget, hogy „megemlékezzen” róla.

Ebben a cikkben megállapítottuk, hogy Babilon hetvenéves uralmának története előképezi az Egyesült Államok történelmét 1798-tól a vasárnaptörvényig. Egy korábbi cikkben, valamint

gyakran a Habakuk Tábláiban is rámutatunk arra, hogy az egyiptomi fogság és az abból való szabadulás szintén előképezi az Egyesült Államok és Isten népének történetét. Babilon, Egyiptom, az adventizmus és az Egyesült Államok e négy története nem az egyetlen vonal, amelyet ezekre a vonalakra alkalmazhatunk, de amikor az első említés szabályát erre a négy vonalra alkalmazzuk, az egészen lenyűgöző. E cikket egyetlen egyszerű és részleges szemléltetéssel zárom annak bemutatására, hogy mire gondolok, és mit kívánok folytatni, amikor később tovább foglalkozunk Ésaías huszonharmadik fejezetének történetével.

Babilon történetének kezdetén egy megtért király áll, a végén pedig egy gonosz király. Nem számít, hogy Bidenről vagy Trumpról volna-e szó, mert Dániel könyve azt tanítja, hogy Isten az, aki uralkodókat állít fel, és dönt le. Amit a vasárnapi törvény idején akár egy demokrata, akár egy republikánus vezetőről bizonyosan tudni lehet, az az, hogy gonosz vezető. Nabukodonozor maga volt Babilon; ő volt Babilon zsarnoka, aki kész volt három igaz embert a tűzbe vetni. De végül megtért Dániel Istenéhez. Nem így az utolsó vezetővel, Belszárral. Ő gonosz király volt. Az Egyesült Államok a próféciában báránként kezdődik, amely Krisztusnak és az emberiségért hozott áldozatának jelképe. A végén az Egyesült Államok sárkánként fog szólni. A Krisztustól a Sátánhoz való változást ebben a történelmi vonalban Nabukodonozor és Belszár közötti különbség szemlélteti.

„Belszárnak sok alkalom adatott arra, hogy megismerje és cselekedje Isten akaratát. Láta, amint nagyapját, Nabukodonozort száműzték az emberek társaságából. Láta, hogy attól, aki adta, elvétellett az az értelem, amelyben a kevély uralkodó dicsekedett. Láta, hogy a királyt kiűzték országából, és a mező vadjainak társává lett. De Belszár szórakozásszeretete és önmagának dicsőítése kitörölte azokat a tanulságokat, amelyeket soha nem lett volna szabad elfelejtenie; és a Nabukodonozorra rendkívüli ítéleteket hozó bűnökhöz hasonló bűnöket követett el. Elpazarolta a neki kegyelmesen nyújtott alkalmakat, elmulasztva felhasználni a keze ügyében levő lehetőségeket arra, hogy megismerje az igazságot. „Mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?” — ezt a kérdést a nagy, de balga király közönyösen figyelmen kívül hagyta.” Bible Echo, 1898. április 25.

Figyeljük meg, hogy a gonosz Belszár volt a balga király. Ugyanazt az ítéletet szenvedte el, mint atyja, Nabukodonozor, mert mindkét ítéletet a Leviticus huszonhat „hét ideje” jelképezte. Nabukodonozor a mezőn élt, mint a vadállat, kétezer-ötszázhusz napon át, ami hét bibliai évnek felel meg, és fiának, Belszárnak az a falra írt ítélete szintén a kétezer-ötszázhuszat jelképezi. A különbség az volt, hogy a Nabukodonozor elleni ítélet megtérítette őt, és bölcs királlyá tette, míg a Belszár elleni ítélet a balga királyra sújtott le.

„Babilon utolsó uralkodójához, miként előkép gyanánt az elsőhöz is, eljutott az isteni Őrálló ítélete: »Ó, király, ... néked szól ez: elvétellett tőled az ország.« Dániel 4:31.” Próféták és királyok, 533.

Az utolsó elnök számára a falra írt ítélet az első alkotmánykiegészítés, amely az egyház és az állam elválasztásának „falát” jelöli meg, s amelyet a végső balga király nem ért meg. A Leviticus huszonhat „hét ideje” a „nép szétszórását” jelképezi, amelyet az északi király hajt végre a vasárnaptörvény idején. Ez a szétszórás az a nemzeti romlás, amely a vasárnaptörvényt követi. A

hatodik nemzet elfelejtette alapító atyáinak tanulságait, akik az Alkotmányt azért fogalmazták meg, hogy ne csupán a romlott egyháztól, hanem azoktól a zsarnoki európai királyoktól is védelmet nyújtson, akikkel a romlott asszony paráználkodott. Az alapító atyák azokat jelképezik, akik elutasították a pápaságot és Európa királyait, mert saját tapasztalatukból tudták, miután kijöttek a pápai sötétség ezerkétszázhatvan éves szétszórásából, hogy az efféle zsarnoksággal szembeni védelemnek új Alkotmányuk központi elemévé kell válnia. Bölcs atyák voltak, bárányszerűek voltak, de az utolsó atyával nem így lesz, mert ő úgy fog szólni, mint a sárkány. Az Atyák egy szétszórásból jöttek ki, a fiú pedig visszamegy a szétszórásba. A zsarnok mindkét esetben az első pápaság és az utolsó pápaság.

A Nabukodonozor, az első király, és az utolsó király, Belsazar fölött kimondott ítélet jelképe a 3Mózes huszonhatban szereplő „hétszeres” szétszórás volt. Nabukodonozor ezt megélte, Belsazárnak pedig halála legéjjelén sírfelirataként íratott fel a falra. A köztársasági szarv jelképe kezdetben az volt, hogy megszabadult az északi király szolgaságából, a köztársasági szarv jelképe pedig a végén az északi király által előidézett fogság. A vasárnaptörvény az az „éjszaka”, amelyen mint a bibliai prófécia hatodik országa meghal. Mind a négy szemléltetésben — Belsazar, Nabukodonozor, valamint a köztársasági szarv kezdete és vége esetében — a 3Mózes huszonhat huszonöt-húsza a kezdeten és a végén megjelenített jelkép. Ez az Alfa és Ómega kézjegyet ábrázolja.

Az első „időprófécia”, amelyet William Miller felfedezett, a 3Mózes huszonhatodik fejezetének kétezer-ötszázhusz éve volt. Ez volt az első kő abban az alapon, amelyet Jézus Miller munkája által rakott le. Ez volt egyúttal az első alapvető igazság is, amelyet az adventizmus 1863-ban félretett. Amikor Miller igazságköveinek mindegyike belekerült az alapba, e igazságokat Habakuk két táblája szemléltette, vagyis az 1843-as és 1850-es úttörői táblázatok. E két tábla Isten és név szerint elhívott népe közötti szövetségi kapcsolatot ábrázolja, miként a Tízparancsolat két táblája is az ókori Izraellel kötött szövetséget jelképezte.

A laodiceai adventizmus végén, amikor a vasárnapi törvény idején az Úr kiköpi azt a szájából, a falon megjelenő írás az a két szent úttörői tábla. Olyan táblák, amelyeket nem képesek elolvasni, mert történelmük kezdetén visszautasították, hogy hasznukra válják a figyelmeztető üzenet....

Az Egyesült Államokban 1837-ben bekövetkezett pénzügyi válság összetett esemény volt, amelyet gazdasági tényezők, politikai intézkedések és spekulatív tevékenységek együttesen idéztek elő.

Spekulációs buborék: Az 1837-et megelőző években fellendült a földdel és befektetésekkel kapcsolatos spekuláció, amit részben az ország nyugati irányú terjeszkedése táplált. A földspekuláció, különösen a nyugati határvidéken, felduzzasztott földárakhoz és túlzott eladósodáshoz vezetett.

Könnyű hitelhez jutás és spekulatív hitelezés: A bankok és pénzügyi intézmények nagy mennyiségben nyújtottak hitelt és kölcsönöket, gyakran megfelelő fedezet nélkül. Ez a hitelekhez való könnyű hozzáférés hozzájárult a spekulatív lázhoz, és növelte a pénzügyi instabilitás kockázatait.

A bankok túlzott terjeszkedése: A bankok gyors ütemben bővítették működésüket, és gyakran több papírpénzt (bankjegyet) bocsátottak ki, mint amennyi fedezetük volt fajpénzben (aranyban és ezüstben). Ez a gyakorlat, amelyet „wildcat banking”-nek neveznek, a forgalomban lévő szabályozatlan és megbízhatatlan valuta túlbujánzásához vezetett.

Jackson gazdaságpolitikája: Andrew Jackson elnök politikája szerepet játszott a válság súlyosbodásában. 1836-ban kiadta a Specie Circular nevű rendeletet, amely előírta, hogy az állami földeket papírpénz helyett keményvalutával (arannyal és ezüsttel) kell megvásárolni. Ez rohamot idézett elő a bankjegyek nemesfémre való átváltására, ami pénzügyi feszültségekhez és bankcsődökhöz vezetett.

Nemzetközi tényezők: Az Egyesült Államokban kialakult válságot a nemzetközi gazdasági viszonyok is befolyásolták. A brit gazdaság visszaesése, amely az Egyesült Államok egyik jelentős kereskedelmi partnere volt, az amerikai áruk és exporttermékek iránti kereslet csökkenéséhez vezetett. Ez viszont hatással volt az amerikai vállalkozásokra, és hozzájárult a gazdasági nehézségekhez.

Pánik és bankrohamok: 1837 májusában pénzügyi megrázkódtatások sorozata, köztük bankcsődök és a hitelállomány szűkülése, pánikot idézett elő a befektetők és a betétesek körében. Ez a pánik bankrohamok hullámát és a hitelezés súlyos visszaesését váltotta ki.

A pénzkínálat szűkülése: Ahogy a bankok csődbe mentek és a hitelfeltételek szigorodtak, a gazdaság teljes pénzkínálata jelentősen összezsugorodott. A pénzkínálat e szűkülése súlyosbította a gazdasági nehézségeket és elmélyítette a recessziót. E tényezők együttese súlyos gazdasági visszaeséshez vezetett, amelyet bankcsődök, munkanélküliség, a fogyasztói kiadások csökkenése és általános gazdasági depresszió jellemzett.

„Nincs mitől félnünk a jövőt illetően, kivéve ha elfeledjük, miként vezetett bennünket az Úr, és az Ő tanítását a múltbeli történelmünkben.” Life Sketches, 196.